

W Event

อาทิตย์ ติมณฑล
พายุธุรกิจสัมพันธ์ ส.ส.ท.

กินเล่นๆ ไม่ใช่ เล่นๆ

สวัสดี เพื่อนนักอ่านชาว TPA News ทุกท่านครับ ก่อนหน้านี้เราได้ไปท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญๆ ของกรุงปักกิ่ง ประเทศจีน กันมาหลายที่ แต่ทำไมหนอถึงได้ลืมเขียนถึงสถานที่นี้ไปได้ เป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งผู้เริ่มเรียนภาษาจีนหลายๆ คนน่าจะรู้จักกันพอสมควร เพราะเป็นชื่อสถานที่แรกๆ ที่เหล่าซือสอน... เรียกได้ว่าสอนก่อนคำว่ก่าแกงเมืองจีนเสียอีก แล้วมันคือที่ไหนกันนะ...

ผมกำลังจะพูดถึงถนนคนเดินและช้อปปิ้งสตรีทที่มีชื่อเสียงที่สุดของกรุงปักกิ่ง “**หวังฝูจิ่ง (王府井)**” ครับ ตอนที่เรียนภาษาจีนใหม่ๆ ก็จะได้รับทราบจากบทสนทนาในหนังสือว่า “**ถาม-เธอจะไปซื้อของที่ไหน**” “**ตอบ-ฉันจะไปที่หวังฝูจิ่ง**” ตอนนั้นก็เข้าใจหรือว่ามันคืออะไรสำคัญขนาดไหน นึกไปถึงขั้นว่ามันอาจจะเป็นแค่ชื่อที่แต่งขึ้นมาเพื่อประกอบการสนทนาเฉยๆ ก็ได้ วันนี้ได้มาเจอของจริงก็ต้องบอกว่ามันไม่เบาเลยนะเธอ

ขึ้นชื่อว่าเป็นถนนคนเดิน ก็ต้องมีคนหลังไหลกันมาเดินเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว (บอกเพื่อ) จะมาเดินกลางวันก็ดี กลางคืนก็ได้ **สองข้างทาง** เต็มไปด้วยห้างร้านใหญ่น้อยมากมาย ทั้งห้างสรรพสินค้า ร้านหนังสือ ร้านขายสินค้าแบรนด์ดัง ร้านขายของฝากของที่ระลึก หรือแม้แต่โบสถ์คริสต์ก็มีให้เห็นกัน การเดินทางมาเดินเก๋ๆ ที่นี้ก็ง่ายแสนง่าย จะนั่งรถเมล์มาลงที่หน้าถนนเลยก็ได้ หรือจะนั่งรถไฟใต้ดินมาลงที่สถานี Wangfujing เลยก็ได้ ไล่ขึ้นไปมาบนดินไปก็เจอป้ายถนนเลย มีหน้าซำทำเลที่ตั้งของถนนหวังฝูจิ่งก็ดี ถ้ามาเดินที่นี้แล้วอยากไปต่อที่ “พระราชวังต้องห้าม (故宫)” หรือแม้กระทั่ง “จัตุรัสเทียนอันเหมิน (天安门)” ที่ขึ้นชื่อลือชาก็สามารถทำได้ ใช้เวลาเดินเท้าไม่กี่นาทีเท่านั้นเอง

นอกจากนี้ ที่นี่ยังมีตรอกเล็กๆ อันลือลั่นมีชื่อน่ารักๆ ว่า **หวังฝูจิ่ง เสี่ยวซือ เจีย (王府井小吃街)** เจีย แปลว่า ถนน เสี่ยวซือ แปลว่า ของกินเล่น...แน่นอน มันคือ **ถนนแห่งของกินเล่น** เป็นชอยขนาดกลางๆ อยู่ระหว่างถนนหวังฝูจิ่ง พอเดินหลุดเข้าไปแล้วท่านก็จะได้พบกับของชื่อ

ของฝากมากมายละลานตาไปหมดและที่เป็นไฮไลต์เลยก็ต้อง “ของกินเล่น” หลากหลายรูปแบบนี่ละ ส่วนใหญ่เป็นพวกของขี้ยังๆ หรือเสียบไม้ที่สามารถยืนกิน หรือเดินถือกินไปเรื่อยๆ ได้ หรือจะเป็นผลไม้สดๆ ที่เคลือบน้ำเชื่อมใสแจ้วก็สามารถดูดเงินออกจากกระเป๋าพ่อแม่ได้ไม่ยาก แต่มันเด็ดตรงที่ของอย่างเสียบไม้เนื้อห่านร้านนี้เขามีแบบธรรมดาๆ ก็คือเนื้อหมู เนื้อวัว เนื้อไก่ แบบเบสิคมากๆ นั่นก็ไม่เท่าไร เหลือบไปมองที่ตู้โชว์เนื้อชั้นบน กริตร้อง...นั่นมันปลาดาว แมงป่องและแมงอะไรอีกสารพัดแมงนี่ หลายท่านอาจจะสงสัยว่ามันแปลกตรงไหน มันจะไม่แปลกเลยถ้ามันนิ่งไม่ดิ้นไหววนละ เพราะที่เห็นข้างหน้านั้นมันยังขยับอยู่เลย! ด้วยความอยากรู้อยากจะมีใครหน้าไหนสั่งกินไหม หรือมันจะเป็นเพียงแค่ของโชว์กระตุ่นเรตตั้ง ไร่เราก็ยืนรอนานสองนาน ไม่ยกก็มีใครกล้าทำมฤตยูสักราย สรุปลสุดท้ายก็ทำได้แค่ “เนื้อวัวย่าง 1 ไม้ กับเนื้อหมูย่าง 1 ไม้” ซึ่งเป็นอะไรที่แปลกใหม่มากๆ...จะว่าไปเราเองก็ทำเป็นตะลึงตึงตึง ทั้งๆ ที่บ้านเรานี้ก็นักเบิปปิสตารตวยงเหมือนกัน ไหนจะรถด่วนตักแต่นปาทั้งก้า โอย ไม่แพ้ชาติใดในโลกเลยนะคุณ...

นี่อาจจะเป็นจุดเล็กๆ ของประเทศจีนที่ได้มีโอกาสไปสัมผัสสักครั้ง แต่มันก็จะยังคงมีจุดอื่นๆ ที่เหตุการณ์กว่านี้เป็นแน่ เขาเป็นว่า Small Talk ในฉบับนี้ขอเวลาเพียงเท่านี้ก่อน แล้วพบกันใหม่ฉบับต่อไปนะครั้บ ใจ้เจี้ยน!

Small Tips

“ของอย่างเสียบไม้” ที่พูดถึงข้างต้นนั้นชาวจีนเรียกกันว่า “ช้วนร์ (串儿)” เวลาออกเสียงก็จะคล้ายๆ กับคำว่า ช้วน แล้วมีวงลันที่ท้ายเสียง ส่วน “ปลาดาว” ที่เป็นทีกล่าวขวัญนั้นเรียกเป็นภาษาจีนว่า ไหซิง (海星) แปลตามตัวอักษรคือ “ดวงดาวแห่งท้องทะเล” (แปลซะเวอร์เลย...)

SmallTalk

“کنڭسือการตูน”

อรศนิษา บุญเฮลนัท
พ่ายอรุณกิตติพงษ์ อ.ล.ก.

کنڭสือเรียนฉบับบันเทิงและแรงบันดาลใจของคนรุ่นใหม่

เมื่อ กล่าวถึงเรื่องเกี่ยวกับญี่ปุ่นที่อยู่ใกล้ตัวเราแล้ว สิ่งแรกๆ ที่หลายคนนึกถึงก็คงเป็น “การ์ตูนญี่ปุ่น” ใช่ไหมล่ะ เนื้อหาการ์ตูนญี่ปุ่นนั้นมีความหลากหลายไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานขนาดไหน อายุเท่าไร หรือเพศไหนก็สามารถอ่านได้ทั้งนั้น...Small talk ฉบับนี้ก็เลยอยากเขียนถึงการ์ตูนญี่ปุ่นสักหน่อยว่า *ทำไมการ์ตูนญี่ปุ่นถึงได้*

รับความนิยมอย่างกว้างขวาง รวมถึงในประเทศไทยด้วย

การ์ตูนญี่ปุ่นนั้นหลักๆ แล้วแบ่งออกเป็น 4 ประเภทด้วยกัน ประเภทแรกเรียกว่า “少年漫画” (โยเนมมังงะ) เป็นการ์ตูนสำหรับหนูๆ ขึ้นอนุบาล-ประถมโดยเฉพาะ ซึ่งจำนวนหน้าและช่องการ์ตูนจะน้อยกว่าการ์ตูนประเภทอื่นเพื่อให้เด็กๆ พออ่านได้ โดขึ้นมาหน่อยก็วัยประถม - ม.ปลายที่เริ่มหันมาสนใจการ์ตูนเนื้อหาจริงจังมากขึ้น เช่น การ์ตูนต่อสู้ การ์ตูนเกี่ยวกับความถนัดต่างๆ หรือการ์ตูนความรู้ เป็นต้น การ์ตูนประเภทนี้แบ่งออกเป็น 2 แนวด้วยกัน ได้แก่ “少年漫画” (โยเนมมังงะ) “การ์ตูนผู้ชาย” และ “少女漫画” (โชโจมังงะ) “การ์ตูนผู้หญิง” สำหรับการ์ตูนผู้หญิงนั้น บ้านเราอาจคุ้นเคยในชื่อ “การ์ตูนตาหวาน” มากกว่า เพราะตัวการ์ตูนในเรื่องมักจะมีตาโต หน้าตาดูจิ้มลิ้มนั่นเอง

ถัดจากการ์ตูนสองประเภทข้างต้นก็มาที่การ์ตูนอีกประเภทที่โดขึ้นมาอีก ได้แก่ “青年漫画” (เซเนมมังงะ) และ “女性漫画” (โจเซมังงะ) สองแนวนี้เป็นการ์ตูนสำหรับนักศึกษา-วัยทำงานโดยเฉพาะ เนื้อหาที่อิงชีวิตจริงมากขึ้น เนื้อเรื่องก็อาจจะเกี่ยวกับปัญหาสังคม การทำงาน หรืออาจจะมีเรื่องเพศด้วยนิดๆ หน่อยๆ และประเภทสุดท้ายซึ่งอาจต้องใช้เวลาพิจารณาญาณในการอ่านสักหน่อย การ์ตูนประเภทนี้เรียกว่า “成人向け漫画” (เซจินมุเคะมังงะ) หรือ “การ์ตูนเรท” นั่นเอง (ประเภทหลังต้องอายุ 20 ขึ้นไป ใครเด็กกว่านี้ไม่แนะนำให้อ่านเด็ดขาด)

ด้วยการแบ่งประเภทการ์ตูนตามช่วงวัยและเพศนี้เองที่ทำให้การ์ตูนญี่ปุ่นสามารถเข้าถึงได้ทุกเพศทุกวัย โดยเนื้อหาแต่ละเรื่องก็แตกต่างกันไปตามประเภทด้วย ความที่ชอบอ่านหนังสือเป็นทุนเดิมผู้เขียนจึงมีโอกาสได้อ่านการ์ตูนญี่ปุ่นตั้งแต่เด็ก จนทุกวันนี้ก็ยังซื้อการ์ตูนญี่ปุ่นมาอ่านอยู่เรื่อยๆ จากเด็กๆ ที่รู้สึกชอบการ์ตูนญี่ปุ่นเพราะเนื้อหาตลกและรูปภาพน่ารัก พอโตขึ้นก็เริ่มมองถึงประโยชน์และความสำคัญของการ์ตูนญี่ปุ่นมากขึ้น

การเขียนการ์ตูนสักเรื่องนั้นไม่ใช่แค่มีอุปกรณ์ครบแล้วลงมือเขียนได้เลย แต่ผู้เขียนการ์ตูนเรื่องนั้นๆ จะต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับเนื้อหาที่ตัวเองจะเขียนด้วย เช่น หากจะเขียนการ์ตูนเกี่ยวกับการทำอาหาร ผู้เขียนก็ต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับวัตถุดิบ วิธีทำอาหารที่จะนำมาเขียน หรือแม้แต่ข้อมูลด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเนื้อเรื่องด้วย จะเห็นได้ว่าการเขียนการ์ตูนนั้นก็เหมือนกับการเขียนหนังสือสักเล่มซึ่งข้อมูลต้องพร้อมและเชื่อถือได้ นอกจากการ์ตูนจะอ่านเพื่อคลายเครียดและให้ความรู้ได้แล้ว การ์ตูนญี่ปุ่นก็ยังให้แรงบันดาลใจกับผู้อ่านได้เช่นกัน อย่างเช่น การ์ตูนเรื่อง “กัปตันชิบาสะ” ที่เกี่ยวกับเด็กชายที่ชื่อ โอโทะระ ชิบาสะ ที่ตามล่าหาฝันในเส้นทางฟุตบอลตั้งแต่ประถมจนได้เข้าสู่สโมสรอาชีพ นอกจากจะได้ฉอรรถรสในการอ่านแล้ว ยังได้แรงบันดาลใจให้คนอ่านอยากจะเป็นนักฟุตบอลอีกด้วย ล่าสุดมีโอกาสได้อ่านบทสัมภาษณ์ของนักกีตาร์ญี่ปุ่นคนหนึ่ง ให้สัมภาษณ์ว่าตอนเด็กๆ สนใจเรื่องกีฬามากกว่าดนตรี ได้อ่านการ์ตูนเรื่องกัปตันชิบาสะเลยไปสมัครเป็นนักกีฬาโรงเรียนจนได้ไปแข่งระดับจังหวัด อ่านจบก็อยากปอบมือให้การ์ตูนและผู้เขียนเรื่องนี้ที่สร้างแรงบันดาลใจให้กับคนอ่านได้รู้ความฝันและสิ่งที่ตนเองอยากจะทำ...การมอบแรงบันดาลใจให้ผู้อื่น ไม่ว่าจะผ่านตัวหนังสือ หรือภาพวาดก็ช่างน่ายกย่องจริงๆ

นอกจากทางด้านกีฬาแล้ว การ์ตูนเรื่องอื่นก็สามารถเป็นแรงบันดาลใจได้เช่นกัน อย่างเรื่อง “วัยซนคนการ์ตูน (Bakuman)” ที่เกี่ยวกับเด็กมัธยมสองคนที่ร่วมกันเขียนการ์ตูนเพื่อทำความฝันที่อยากเป็นนักเขียนการ์ตูนอาชีพให้เป็นจริง อ่านเรื่องนี้จบก็ทำให้เด็กไทยอยากเป็นนักวาดการ์ตูนกันหลายคนเลยทีเดียว นอกจากนี้ยังเป็นเรื่อง “BECK ปู่ปะจิ้งหะฮะ” ที่เป็นการ์ตูนเกี่ยวกับการตั้งวงดนตรีก็ได้รับความนิยมเช่นกัน โดยเรื่องนี้ถูกนำไปสร้างเป็นแอนิเมชันและภาพยนตร์ด้วย คนที่อ่านเรื่องนี้แล้วหันมาฝึกเล่นกีตาร์อย่างจริงจังก็มีอยู่จริงๆ นะเออ เห็นไหมว่าการ์ตูนญี่ปุ่นนอกจากจะอ่านเอาเพลินได้แล้ว ยังให้ประโยชน์กับผู้อ่านด้วย

แม้ว่าในสายตาของหลายๆ คนอาจจะเห็นว่าการ์ตูนเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงเท่านั้น แต่หากลองเปิดใจและมองในอีกแง่มุมหนึ่ง หนังสือการ์ตูนก็อาจเปรียบเสมือน “หนังสือเรียน” ฉบับบันเทิง ที่สอนให้เราไปถึงสังคมอื่นๆ ที่อาจไม่มีโอกาสได้สัมผัส เป็นประสบการณ์ทางอ้อม หรืออาจจะเป็นแรงบันดาลใจให้กับใครอีกหลายๆ คนที่มุ่งมั่นจะเดินตามทางเดียวกับตัวละครเหล่านั้นก็เป็นได้ **แล้วคุณผู้อ่านล่ะ...มีการ์ตูนในดวงใจ หรือเปล่า**

** ขอขอบคุณข้อมูลจากหนังสือ “ญี่ปุ่นรอบตัว Japanese is all around ME” (สำนักพิมพ์ภาษาและวัฒนธรรม)